

מאורות אל העבר

כו ניסן ב' תקטז |

מאת אפרים משה ליליין - ויקפדיה נחלת הכלל

יהושע בן נון

“איש אשר רוח בו”, כך כונה יהושע בן נון בידי מורו, משה רבנו, עם הסמכתו למנהיג האומה. יהושע, איש שבט אפרים, עוזרו המסור של משה ומי ש”לא ימיש מתוך האוהל”, הנהיג את העם כבר במלחמת עמלק, עמד בפרץ יחד עם חברו כלב נגד המרגלים, והוביל את העם למסע הכניסה, הכיבוש וההתנחלות בארץ כנען. בעשרים שנות המלחמה ניהל יהושע את הקרבות בצפון ובדרום, התמודד עם משברים קשים כמו במפלת העי ובפרשת הגבעונים, כתב את ספרו, עמד בראש צבאות ישראל וחולל ניסים בעמק איילון, שם קיים היום כפר בן נון. בסוף ימיו הנחה יהושע את השבטים כיצד לחלק את הארץ ולהתיישב בה, וכיצד לשמור את הנחיות התורה ואת ציווי ה'. לפי חז”ל, תיקן את “ברכת הארץ” בברכת המזון, וקבע כללים להתנהלות ציבורית ולערבות הדדית בין בני העם היושב בארצו. בן מאה ועשר שנים נפטר יהושע בכ”ו בניסן (לפי חלק מהמסורות) בשנת ב' תקטז”ז לבריאת העולם (1244 לפני הספירה). נקבר בתמנת חרס, היא הכפר כפל חארס, צמוד לאריאל.